

(CHAPTER 1

ทักทางกันแบบใจใจ

เด็กหลายคนคงจะเคยใฝ่ฝันว่าสักวันหนึ่งตัวเองจะโตมาเป็นผู้ผดุงความยุติธรรมตามการ์ตูนในวัยเด็ก แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่ง่าย เพราะต้องผ่านอุปสรรคมากมายนับครั้งไม่ถ้วนไม่ว่าทางกายหรือจิตใจ อย่างหน่วยงานที่ผมประจำการอยู่เป็นหน่วยงานสืบราชการลับ ที่ฝึกตำรวจให้ออกไปปฏิบัติการแฝงตัวเพื่อเอาข้อมูลสำคัญจากผู้กระทำผิดกฎหมาย ส่วนตัวผมเองก็ค่อนข้างชอบงานในแนวทางนี้อยู่แล้ว เนื่องจากพ่อและแม่ของผมท่านเป็นทหารประจำการอยู่หน่วยสวาท ค่อนข้างอึดถึกทนพอสมควรเลยมีลูกชอบความรุนแรงไปด้วย (อันนี้ไม่เกี่ยว) ผมมีชื่อว่า ‘ทีโอ’ มาจากอักษรนำหน้าชื่อของพ่อกับแม่ พ่อผมชื่อ ‘โทมัส’ แม่ชื่อ ‘โอลิเวีย’ และทั้งคู่ได้ให้กำเนิดลูกชายที่น่ารักชื่อ ‘ทีโอ’ ซึ่งก็คือผมเอง นี่ถ้ามีลูกผู้หญิงคงจะชื่อ ‘โอที’ ทำงานล่วงเวลากันเลยทีเดียวนะ

ถึงแม้ว่าการที่ผมมาประจำในหน่วยงานตำรวจจะต้องฝึกอย่างยากเย็นแสนเข็ญ และห่างไกลกับพ่อแม่เอามากๆ แบบกอดไถ่ลั่นตัว แต่เราก็ติดต่องากันตลอดไม่ได้หายไปตื้อๆ ผมไม่ได้อยากจะอวดความเก่งกาจของตัวเอง

สักเท่าไรนะ ก็แค่จับแก๊งค์ค้ายาเสพติดรายใหญ่ได้ เคยแฝงตัวไปอยู่ในตลาดมืด อยู่ปีกว่าจนสามารถจับเจ้าพ่อค้าอาวุธเถื่อน ก็แค่เนี่ยผลงานที่ค่อยๆ สร้างมา ผมเข้ารับราชการตำรวจลับได้สองสามปีแล้วหลังจากฝึกจบ ทั้งชีวิตมอปลาย แล้วทุ่มเทเพื่อการฝึกเล่นนะเออ

ช่วงเวลานี้เป็นยามเย็นในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง ผมมักมาออกกำลัง ภายสร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อ หลังจากพักที่นี้บ่อยๆ ผมรอคู่ห้อย ซึ่งคาดว่าเจ้าตัวจะเสร็จงานแล้วมาวิ่งออกกำลังกายด้วยกัน แต่มันยังไม่มานี่สิ หัววังคางจะไม่เบียดนิ้วลิ้นขำผมหรอกนะ คนยิ่งหิวๆ อยู่

“อันยอง~ ทีโอ ขอโทษที่มาช้า พอดีต้องรับหน้ากับหัวหน้าชี้หูตึงหิด อยู่นะ”

“ไงขงแข็ง เอาเถอะไม่เป็นไร นี่ก็เพิ่งออกกำลังกายเสร็จเหมือนกัน”

คงคิดว่ามันแปลกลิ้นะครับที่ทักทายด้วยภาษาเกาหลีแต่เจ้าตัวดัน ชื่อจีนจำชะขนาดนั้น ขงเบ้งมีพ่อเป็นคนจีนครับ แต่แม่เป็นลูกครึ่งอังกฤษ เกาหลี และเจ้าตัวยังไปโตที่เกาหลี หลายเชื้อชาติก็จริงแต่เชื่อมั่นเงินตามพ่อ

“หัวหน้าแกยังไม่เลิกนิสัยชี้หูตึงอีกหรือ”

“วัยทองก็จี้ทีโอจะไปกินข้าวก่อน หรือว่าไปดวลความแมนกันสักหน่อย ก่อนดี”

“พูดให้ยาวอีกแล้ว จั้นเราไปดวลกันสักหน่อยแล้วค่อยไปร้านอาหาร”

ดวลความแมนที่ว่าไม่พันการดวลปืน เราทั้งคู่ต่างถูกฝึกมาด้วยกันจน เรียกได้ว่าเป็นเบอร์หนึ่งกับเบอร์สองของรุ่น ส่วนใครจะเบอร์หนึ่งเบอร์สองอันนี้ ขึ้นอยู่กับว่าใครยังได้แต้มสูงกว่ากัน ซึ่งมันก็แล้วแต่ปืนที่เราทั้งคู่ถนัดด้วย ขงเบ้ง จะถนัดไปทางพวกการช่มยิงระยะไกลเป็นสายซัพพอร์ต ส่วนตัวผมเป็นสายบู๊ ถนัดลุยๆ อย่างพวกปืนพกมากกว่า

เรานั่งรถมายังสนามยิงปืนแห่งหนึ่ง ที่ไม่ไกลไม่ไกลจากสวนมากนัก มันเป็นสถานที่ฝึกยิงปืนสำหรับคนที่อยากมาลองอะไรใหม่ๆ ทำหายตัวเอง แอบเห็นไม่มากนักน้อยเป็นผู้หญิงด้วยละ ผมค่อนข้างชอบผู้หญิงสายโทด ออกแนวบู๊ๆ หน่อย มันเร้าใจดีเวลาเธอถือปืนเล็งยิงด้วยความมั่นใจ แต่ผู้หญิง

ส่วนมากที่เข้าหาเป็นพวกต้องการให้ผู้ชายปกป้องตลอด ทุกวันนี้ผมเลยโสด อยู่ในสถานระรอสาวในสเปก เกรงว่ามันจะหายากเลยคิดว่า ถ้าอายุสามสิบแล้วจะใช้ชีวิตแบบชายโสดจนแก่

ขงเบ้งส่งที่ปิดหูให้ผม เราจำเป็นต้องสวมไว้เพื่อป้องกันเสียงที่ตั้งจนเกินไป ผมรับมาสวมเอาไว้พร้อมกับใส่แว่นตา ถึงครั้งนี้จะเป็นการดวลเล่นๆ แต่มันก็เหมือนการดวลด้วยศักดิ์ศรีอยู่ดี ฉะนั้นจึงแฝงไปด้วยความจริงจังบ้างนิดหน่อย เราทั้งคู่ยืนประจำที่กันเรียบบ่อยก่อนจะเริ่มยิงไปยังเป้าหมายข้างหน้า

เสียงปืนดังต่อเนื่องเป็นเวลานานหลายนัด จนในที่สุดกระบอกปืนก็ติดบ่งบอกว่าลูกกระสุนทุกนัดในแม็กได้หมดลง กระดากเข้าถูกเลื่อนเข้ามาเพื่อให้เราได้ดูผลงาน แผ่นคะแนนของขงเบ้งค่อนข้างดีเลยทีเดียว ส่วนผมก็มีพลาดออกจากจุดตรงกลางไปบ้าง อาจเป็นเพราะไม่ได้จับปืนนาน (อ้างอีกแล้ว) แต่สิ่งที่น่าแปลกใจว่าการดูผลงานของเราทั้งสองคน คือผู้ชายที่ยืนยิงห่างจากผมไปอีกสองช่องต่างหาก

“ทีโอว่าผู้ชายคนนั้นเขาทำอาชีพอะไร”

ขงเบ้งถามด้วยความสงสัยเมื่อเห็นวิธีการยิงที่เรียกว่าแม่นยำ กับหน่วยรบพิเศษก็ว่าได้ เขาไม่ได้จับปืนด้วยสองมืออย่างที่พวกผมทำ แต่เขาใช้มือข้างเดียวในการยิงแต่ละนัดออกไป การใช้มือข้างเดียวยิง มันจะทำให้แขนต้องรับแรงถีบจากปืนมากกว่าปกติและอาจทำให้พลาดเป้าได้ง่าย แต่กับเขามันไม่ใช่ ถึงแรงถีบปืนจะแรงจนปลายกระบอกปืนเข็ดขึ้น แต่กระสุนที่ยิงออกไปกลับพุ่งตรงเข้าจุดจุดเดียวเสมอ ถ้าจะให้บอกว่าคนใส่สูทมายิงปืนนี้ทำอาชีพอะไร ผมเดาว่าถ้าไม่เป็นบอดีการ์ดของใครสักคนก็...

“ตำรวจลี้มั้ง”

“จับสองมือยิงว่าก็ยากแล้วนะ ใช้มือเดียวแถมยังยิงเข้าเป้าอีก โคตรकुเลย”

“อาจจะแค่ฟลุคก็ได้ ใส่สูทมายิงปืนเนี่ยกว่าแม่งอวดซัดๆ ว่าตัวเองเก่ง”

“กว่าไม่นะ เขาดูเหมือนหน่วยรบพิเศษเลย ยิ่งตอนเขาปลดแม็กกาซีนปืนดิ กดถอดแม็กทิ้งแล้วใส่กลับยิงต่อเลย มันต่อเนื่องกันมากเหมือนอย่างที่ว่า

เราเคยฝึก เขาอาจจะเป็นหน่วยรบพิเศษอีกหน่วยที่เรายังไม่รู้จักก็ได้”

“เห็นใครเก่งหน่อยก็ทักว่าเป็นหน่วยรบพิเศษตลอด ไม่ลองให้เขา ขว้างมีดดูเลยละ จะได้ว่าใช้หรือเปล่า”

“ใครจะไปกล้า เห็นคนใส่สูทดำที่ยืนข้างๆ เปล่าละ เป็นการดแ่งๆ ซินเข้าไปสู่มี่สู่มี่ทำได้โดนกระต๊อบดี” เจ้าตัวว่าซำๆ คนอย่างมันกลัวโดนกระต๊อบที่ไหนกัน

“แต่ก็น่าลองไปทำตัวกับเขาสักหน่อย เพื่อแข่งกันเองแล้ว”

“ก็ลองดู เสร็จแล้วจะได้ไปกินข้าวสักที”

พอตกลงกันเรียบร้อย เราก็ไปทำชายแปลกหน้าผู้ยิงปืนแม่นยำครั้ง เป็นการท้าทายชีวิตเล่นๆ ระหว่างเดินเข้าไปแล้วโดนลูกน้องเขาลากไปกระต๊อบกับได้ตัวความแม่นยำนั้นมันจะเกิดขึ้นต่อจากนี้กันนะ ผมและขงเบ้งเดินไปยังจุดที่ชายแปลกหน้าอยู่ เพียงเดินเข้าไปใกล้ ชายใส่สูทดำก็เดินเข้ามาทำท่าทันที และด้วยสกิลการเจรจาอันเป็นเลิศของขงเบ้ง มันคงไม่มีทางทำให้เราได้สัมผัสความเก่งของเขาได้อย่างแน่นอน

“ปล่อยให้เข้ามา ก็ดี มีคนเล่นด้วย ยิ่งคนเดียวจะไปสนุกอะไรจริงมัย”

แม้เจ้าตัวจะสวมใส่แว่นกันแดดปกปิดดวงตาอยู่ก็ตามที แต่ออร่าที่แผ่ออกมามันไม่ได้ทำให้คนรอบกายกลัวเขาน้อยลงเลย น้ำเสียงและคำพูดดูเป็นคนที่มีมารยาทผู้ดีอยู่พอสมควร อย่างน้อยก็มากกว่าผม ผมลองวิเคราะห์เขาจากน้ำหนักรูปร่าง เสียง ส่วนสูง และอะไรต่อมิอะไรที่ฝึกมา ผมว่าผู้ชายคนนี้น่าจะอยู่ในวัยยี่สิบต้นๆ อายุไม่น่าจะเลยสามสิบ และก็ไม่น่าจะถึงยี่สิบห้าด้วย ต้องเรียกน้องอะสิ แต่ว่าอย่าเพิ่งไปตัดสินอะไรเลย ซินเรียกน้องแล้วเกิดไม่ชอบขึ้นมา ผมก็ไม่อยากจะมีเรื่องต่อยตีด้วย

“จะเลือกแบบไหน หมดแม็กหรือว่านัดเดียวแล้วดูผลเลย” ซ่างเป็นคำท้าทายที่น่าห่มั่นใ้สัมาก คิดว่าตัวเองยิงนัดเดียวก็เข้ากลางเป้าเลยว่ัจนั้น โอ้อวดไปอีก ใบหน้าละอ่อนนั้นกระต๊อบก็มุ่มปากเป็นเชิงแหย่

“น้อ...เฮ้ย คุณถนัดแบบไหนละ ผมไม่เกี่ยงอยู่แล้ว”

“ไม่เกี่ยง งั้นก็นัดเดียวพอ เวลามีน้อยมาก”

“จั้นมาควลทำไม่ละถ้าไม่มีเวลา”

“ไอนี้ เวลาไม่มีไม่มากเหรอ แต่ดันมายิงปืนที่ต้องใช้เวลาและสมาธิเนี่ยละ

“เล่นคนเดียวมันน่าเบื่อ แต่เล่นกับเด็กมันน่าจะสนุกกว่า เาละเลิกพูด
มากดีกว่า”

ปัง!

เจ้าตัวยิงนัดแรกนัดเดียวออกไปโดยไม่ลังเล ไม่แม้แต่จะเล็งศูนย์ปืน
ก่อนเลยสักนิด มันไม่ใช่เพียงอย่างเดียวที่น่าตกใจ แต่กระสุนนัดนั้นที่ออกพัน
ลากล้องปืนไป มันพุ่งตรงเข้ากลางเป้าหมายพอดีเป๊ะ เขาหมุนตัวกลับไปนั่งไขว่ห้าง
รอที่โต๊ะด้านหลังอย่างใจเย็น ช่างเป็นผู้ชายที่หยิ่งผยองในตัวเองสุดๆ ผมนึกว่า
ได้เจอกษัตริย์จากเมืองอันไกลโพ้นเสด็จมาเล่นกับสามัญชนอย่างเรา ผมจะ
ทำให้ความอวดตินั้นหายไปให้ได้ เอาให้แม่งหน้าแตก

สายตajibจ้องไปยังเป้าหมายข้างหน้า เล็งศูนย์ยิงในระยะที่แน่นอนแล้ว
กลับหายใจ ก่อนที่จะลั่นไกออกไป สิ้นเสียงปืนลง กระจาดเป้าหมายถูกเคลื่อน
เข้ามา ดูสิว่าผมหรือคุณชายจะชนะ ขอให้ผมชนะเถอะ เพียง! อยากหักหน้า
คุณชายสักที แม้จะไม่รู้จักกันแต่ก็รู้สึกหมั่นไส้ได้ตลอดเวลา

“ดูเหมือนผมจะชนะนะ” ผมพูดกลางยื่นแผ่นคะแนนให้คนตรงหน้าดู
เขาเผยรอยยิ้มที่ดูเจ้าเล่ห์พร้อมยื่นแผ่นของตัวเองให้ดูเช่นกัน

“อย่าเพิ่งคิดว่าจะชนะหากยังไม่เห็นคะแนนของอีกฝ่าย คำนันผมควร
เป็นคนพูด ‘ดูเหมือนผมจะชนะนะ’ น่าผิดหวังจริงๆ นึกว่าจะสนุกกว่านี้”

“...” ผมนิ่งอึ้งไปกับถ้อยคำที่เจ้าตัวพูดออกมา แม่งดูถูก! ดูถูกกันชัดๆ

มือหนาบดลงที่บ่าเบาๆ ก่อนจะเดินผ่านหน้าผมไปด้วยรอยยิ้ม ไม่มี
อะไรน่าหมั่นไส้เท่าสิ่งที่เขาทำอีกแล้ว ผมว่าผมก็ฝึกความอดทนมาพอสมควร
แต่พอโดนดูถูกแบบนี้อารมณ์มันช่างพลุ่งพล่าน อยากจะพุ่งตัวเข้าใส่ซะมัด
ด้วยความเป็นคนชอบเอาชนะ ผมจึงตะโกนไล่หลังทำทนายคุณชายอีกรอบ
ในครั้งหน้าถ้าเกิดเราเจอกันอีก เจ้าตัวยกมือโบกรับแบบไม่หันหน้ามาแล

“หุยยย เจ็บตรงเอาคำพูดมึงมาตอกหน้ามึงเอง ดูเหมือนว่าผมจะชนะ
นะ” ขงเบ้งตัดเสียงพูดย้ำอีกครั้งกับความพ่ายแพ้

“ไม่ต้องย่ำ! สักวันเราต้องได้เจอกันอีก และถูกต้องชนะมันแน่”

“จะได้เจอหรือ ช่างเถอะ ไปหาไรกินกันกูหิวแล้ว”

บทเรียนของการหย่าเพื่อนให้หิวร้อน ก็คือต้องจ่ายทุกอย่างที่ผมกินเข้าไป หมดตัวแวมมิง ขงเบ้งสัญญาว่าจะเลี้ยงข้าวแล้วต้องเลี้ยงให้สุด ยิ่งโมโหยิ่งยัดเข้าท้องได้เยอะ ถึงมันจะไม่ดีต่อสุขภาพเท่าไร แต่เดี๋ยวค่อยไปเอาออกก็ได้ ผลาญตั้งค์เพื่อนให้ถึงที่สุดแล้วหยุดที่ตู้วิ่งสิบลีโกล ขณะนี้เรามาต่อกันร้านที่สอง เป็นร้านเนื้อย่างที่ขงเบ้งมันชอบพามากินเป็นประจำ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงวาระโอกาสใดก็ตามจะปีใหม่ วันเกิด วันคริสต์มาส แม่ก็พามาแต่ร้านเนื้อย่าง ผมก็ตามใจ มันเป็นคนจ่ายตั้งค์

ครีน ครีน

แรงสั่นจากโทรศัพท์ในกระเป๋าแกงทำให้ผมต้องหยิบมันขึ้นมาดู ขณะกำลังกลับเนื้อบนเตา หน้าจอแสดงชื่อหัวหน้าอันเป็นที่เคารพนับถือ

“สวัสดีครับหัวหน้า มีอะไรหรือเปล่าครับ” หูก็ฟังไปมอื่ก็ตีตะเกียบขงเบ้ง ที่หมายจะแย่งเนื้อที่อุตสาหกรรมตั้งนาน

(ว่างหรือเปล่าที่ไอ ฟรุ้งนี่อยากจะให้เข้ามาฟังงานสำคัญ ผมรู้ว่ามันอยู่ในช่วงพักของคุณ แต่นอกจากคุณแล้วผมคิดว่าไม่มีใครเหมาะสมกับงานนี้ อีกแล้ว)

“ได้ครับ ฟรุ้งนี่ผมจะเข้าไป” ถ้าหัวหน้าพูดอย่างนี้ละก็ ทีโอก็จะทำให้ครับ อออิ

(โอเค ไว้เจอกันฟรุ้งนี่)

“ได้งานใหม่แล้วอะดิ ยืมหน้าบานเขี้ยว ดิวะได้ทำงานอีกละ ดูกู วันๆ อยู่แต่กับกองเอกสาร ไม่นั่นใจว่าตัวเองเป็นตำรวจหรือว่าเป็นพนักงานบริษัท” จะบ่นก็บ่นไปแต่อย่ามาแย่งเนื้อสิวะไอ้นี่ ผมเอาตะเกียบตีมันแล้วเอาเนื้อกลับเข้าปาก ออย่าหวังว่าจะแย่งเนื้อจากทีโอไปได้ เรื่องกินเรื่องใหญ่

“เปลี่ยนหัวหน้าสิ แดกๆ ไม่ต้องพูดเรื่องงาน”

ในวันร้ายๆ มันก็จะมีเรื่องดีเข้ามาให้ชื่นใจ จะได้กลับไปทำงานสักทีถึงจะยังพักไม่หายเหนื่อย แต่เลือดในกายมันร้อนระอุอยากจะไปออกรบเต็มทน

ไม่รู้งานจะเป็นแบบไหน อาจจะไปแฝงตัวในแหล่งค้ายาจับหัวหน้าใหญ่ หรือ อาจจะได้เป็นกำลังเสริมของหน่วยไหนสักหน่วย อยากจะให้ถึงพุงนี้ไว้ๆ เรา นั่งกินกันต่ออีกสักพักก่อนจะแยกย้ายกลับบ้าน ก่อนนอนก็ไม่ลืมออกกำลังกาย พิတ်หุ่นเพื่อจะได้ตื่นมาไม่มีพุง

บรรยากาศตึงเครียดภายในห้องทำงานของหัวหน้าซึ่งไม่ได้มีเพียงคนเดียว ไม่รู้ว่าหน่วยงานอื่นมาจากไหนเยอะแยะ อย่างกับโดนเรียกมาสอบสวน เอกสาร สามสี่แฟ้มกองอยู่บนโต๊ะ ค่อยๆ ถูกกางออก มันเป็นข้อมูลของคนที่ผมต้องไป แฝงตัวทำงานด้วยซึ่งมีถึงสามคนด้วยกัน หัวหน้าคงไม่คิดให้ผมแยกร่างไป แฝงตัวหอรกนะ ถึงผมจะเก่งแค่ไหนก็ไม่อาจแฝงตัวได้สามที

“นี่เป็นข้อมูลที่เรามาได้จากสายต่างประเทศ พวกเขาทั้งสามคนเป็น ลูกชายของมาเฟียชื่อดัง ที่แต่ก่อนเคยขึ้นชื่อเรื่องมหาอำนาจทางการค้า”

“...” มาเฟียแฮะ ตื่นเต้นๆ

“สิ่งที่เราอยากให้คุณเข้าไปแฝงตัวเพื่อสืบก็คือ เรื่องกิจการผิดกฎหมาย ทั้งหมด ไม่ว่าจะเรื่องอะไรทั้งสิ้น คุณต้องไปรวบรวมมาให้เราเพื่อเอาผิดเขา ให้ได้”

“หัวหน้าจะให้ผมแฝงตัวไปทำงานกับสามคนนี่หรือครับ?”

“เปล่า ผมจะให้คุณแฝงตัวไปทำงานกับคนนี้” นิ้วชี้จิ้มตรงไปยัง ชายหนุ่มคนกลางผู้มีใบหน้าเยาว์วัย แต่เมื่อลองดูประวัติแล้ว เขากลับมีอายุ มากกว่าผมสองปี “ลูกชายคนรอง ชื่อโจโจ เขาน่าจะเป็นคนที่เข้าถึงได้ง่ายกว่า อีกสองคนที่เหลือ”

“แต่ผมว่าคนนี้น่าจะมีอะไรให้ล้วงข้อมูลมากกว่านะครับ” ผมชี้ไปยัง ผู้ชายที่มีใบหน้าดูเหนื่อยๆ

“การล้วงข้อมูลจากลูกคนโตคุณคิดว่ามันง่ายหรือ? ด้วยความที่เป็น พี่ใหญ่แล้วเขาน่าจะมีพิษสงมากกว่าน้องๆ จริงมั๊ย”

“แล้วคนนี่ล่ะครับ” ชี้ไปยังคนสุดท้ายที่ดูเหมือนเพลย์บอย

“คนน้องแทบจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการภายในครอบครัวเลย ผมว่าคุณแฝงตัวไปทำงานกับโจโจน่าจะดีสุดแล้ว เราได้ส่งข้อมูลของคุณไปสมัคร

เป็นบอดีการ์ดเพื่อจะได้ใกล้ชิดกับตัวเป้าหมาย”

“ก็ได้ครับหัวหน้า ผมขอเพิ่มข้อมูลไปศึกษานะครับ”

“เอาไปสิ”

นอนเปิดแฟ้มประวัติดูหลายตลบมันก็ไม่เห็นมีจุดไหนที่เจ้าตัวจะทำ
สิ่งผิดกฎหมายเลย ประวัติก็ดีดี ไม่ว่าจะเรียนจบจากโรงเรียนอินเตอร์ ไปต่อ
นอกจบปริญญาโทอีก เป็นคนฉลาดแบบสุดๆ เลยก็ว่าได้ อันนี้คือเข้าถึงง่ายของ
หัวหน้าแล้วหรือ ให้ไปประกบตัวคนฉลาดแถมยังหน้าตาดี อัจฉาความฉลาด
ไม่พอยังต้องฉลาดหน้าตาอีกฝ่ายอีก ช่างเป็นผู้ชายที่เพอร์เฟกต์จนไม่คิดว่าจะ
มีอยู่บนโลกได้ ลองค้นหาชื่อในโซเซียลดูก็ขึ้นแต่ข่าวที่เขียนแสดงความเก่งกาจ
ของโจโฉเอาไว้ทั้งนั้น อีกไม่ช้าจะได้พิสูจน์กันว่าเขาจะฉลาดสมกับที่ผมคิดไว้
หรือเปล่า หรือมันอาจจะเป็นแค่การซื้อไปปริญญามาประดับประวัติเจ้าตัวก็ได้

อาทิตย์ต่อมาหลังจากที่ต้องเตรียมตัวอะไรหลายๆ อย่าง ปรับลุคตัวเอง
ให้สมเป็นบอดีการ์ด วันนี้จะเป็นวันที่ผมเข้ามาสัมภาษณ์งานกับเขาเป็นครั้งแรก
เพราะถ้ามีครั้งต่อไปแสดงว่าผมไม่ผ่าน ผมยื่นมองหน้าตึกบริษัทนาซ่ารถยนต์
ยักษ์ใหญ่ที่ตั้งเป็นจุดเด่นกว่าตึกใดๆ ในละแวกนี้ ถ้าเป็นสิ่งที่ได้มาจากน้ำพัก-
น้ำแรงตัวเองก็คงเป็นคนที่ยิ่งมากๆ สามารถประสบความสำเร็จได้ตั้งแต่อายุ
ยังน้อย แต่ถึงไม่ใช่เขาก็เก่งอยู่ดี ผมเข้าไปติดต่อกับประชาสัมพันธ์เรื่องข้อมูล
ที่ส่งมาสมัคร หญิงสาวต่อสายตรงไปหาประธาน เธอบอกให้ผมนั่งรอสักครู่ถึง
จะได้เข้าพบ

สักครู่คือประมาณครึ่งชั่วโมง ไม่รู้ประธานแม่งทำอะไรอยู่ และคำถาม
ของผมก็ได้คำตอบเมื่อเปิดประตูเข้ามาเจอกับเด็กผู้ชายสองคนภายในห้อง
คนหนึ่งวิ่งเล่นไปมา ส่วนอีกคนเป็นเด็กทารกนอนอยู่บนโซฟา ในประวัติไม่ได้
บอกว่าเจ้าตัวมีลูกนี้หว่า หรือว่าข้อมูลของทางเรานั้นเก่าไป โจโฉผายมือเชิญ
ผมนั่งลงตรงเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะทำงาน

“ลูกคุณน่ารักดีนะครับ”

“ขอบคุณ แล้วก็เดินเบาๆ ด้วยมีเด็กนอนอยู่”

“ครับ...ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะมีลูกสองแล้ว ชื่ออะไรกันบ้างหรือครับ”

หน้าอื่นๆ ของเขาแหม่งทำผมเกร็งซิบ เลยต้องถามส่งๆ ไปก่อนสร้างความสนิทสนมไว้

“ก่อนจะถามชื่อลูกๆ ผม คุณควรแนะนำตัวเองก่อนนะ หรือผมต้องแนะนำตัวเองให้ดูก่อน สวัสดีผมชื่อโจโฉ เป็นประธานบริษัทและเป็นผู้สัมภาษณ์รับคุณเข้าทำงาน”

“เอ่อ...ครับ ผมชื่อทีโอครับ”

“งั้นผมจะตอบสิ่งที่คุณถาม ที่เพิ่งวิ่งผ่านคุณไปเมื่อกี้ชื่อแคนนอนเป็นที่คนโต ส่วนคนน้องที่นอนอยู่ชื่อบิวเรต”

“ครับ”

“แคนนอนมานี้หน่อยสิ สัมภาษณ์แทนพ่อดิที พ่อจะป้อนนมน้อง”

“ได้ละ น้ำชื้ออะไรละ ชอบตุ๊กการ์ตูนมั๊ย แล้วน้ำอายุเท่าไร แคนนอนสิบเอ็ดแล้วละ มีน้องชื่อบิวเรต อยู่กับพ่อและแม่...” เด็กชายพูดรัวคำถามใส่ผมยับ เอาเด็กมาสัมภาษณ์รับคนเข้าทำงานได้หรือวะ สมอังกติติปะนี่เอ

“เตี้ยๆ ให้น้ำตอบก่อน น้ำชื้อทีโอ น้ำชอบเล่นเกมมากกว่าตุ๊กการ์ตูน น้ำอายุยี่สิบสี่ครับ”

“แล้วคิดว่าเข้ามาบริษัทนี้อยากจะทำอะไร หน้าที่ไหน?”

“บอดีการ์ดครับ”

“งั้นลองเลี้ยงเด็กให้ผมดูหน่อย แล้วผมจะรับพิจารณาเข้าทำงาน”

แล้วเด็กทารกก็ถูกส่งมาอยู่ในอ้อมกอดผมพร้อมกับขวดนมในมือ เตี้ยนะ กฎเกณฑ์การรับสมัครคนเข้าทำงานมันแปลกประหลาดเกินไปละ เลี้ยงเด็กพิสูจน์ความเป็นบอดีการ์ดหรือพ่อคุณ และเมื่อเด็กน้อยรู้สึกไม่คุ้นมือขึ้นมาจึงส่งเสียงร้องลั่นห้อง ผมเลยต้องหันไปถามโจโฉ

“คุณๆ บิวเรตร้องทำไง”

“ถ้าแค่เลี้ยงเด็กยังทำไม่ได้ คุณคงไม่เหมาะเป็นบอดีการ์ดผมหรอกนะ”

กวนตั้นกูปะเนี่ยถามจริง ยังจะมานั่งไขว่ห้างเป็นคุณชายไปอีก ทำเอาอยากเห็นหน้าเมียเลย มีสามมีผยอย่างนี้ไม่ปวดหัวแยะหรือ

“เซี่ยเอ๊ย บอดีการ์ดบ้านไหนต้องมานั่งเลี้ยงเด็กก่อนวะ”

“สู้เข้าล่ะ บอดี้การ์ดฝึกหัด จะว่าไปตำแหน่งนี้ก็เต็มแล้วชะด้วยสิ”

“...” อ้าว...หลอกกูมาเลี้ยงลูกพรีนี้หว่า

“แต่ตำแหน่งพี่เลี้ยงเด็กยังว่างนะ สนใจทำมั้ยล่ะ? ได้อยู่ใกล้ตัวเกือบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะ” โจโฉโพล่งขึ้นเหมือนนิกขึ้นได้ แต่แวตากับรอยยิ้มที่มุมปากมันไม่ได้เหมือนคนเพิ่งนิกขึ้นได้เลยสักนิด

“ทำครับ!”

เอวาระเป็นไงเป็นกัน ตำแหน่งไหนก็ได้ที่อยู่ใกล้ชิดเจ้าตัว แต่ทำไมมันดูเหมือนโดนล้อแปลกๆ วะ สมัครมาเป็นบอดี้การ์ดแต่ดันได้เป็นพี่เลี้ยงเด็ก ชีวิตทีโอจะดำเนินไปอย่างไร จะสามารถล้วงข้อมูลได้ไหม หรือว่าจะได้ล้วงผ้าอ้อมเด็กแทนกัน หัวหน้านะหัวหน้า ทำไม่ไม่ใส่ลงในประวัติว่าเจ้าตัวมีลูกแล้ว ผมจะได้ไปฝึกวิธีรับมือเด็กทารกมาด้วย เอาละเป็นสายลับต้องทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะแฝงตัว บู้ หรือเลี้ยงเด็ก...คงต้องปล่อยให้น้ำตาไหลรินไปกับดวง

(CHAPTER 2

ป่วนงกกำลังสอง

ดูป!

ร่างอันหนักอึ้งทั้งตัวลงเตียง แม่เอ๊ย ไม่คิดไม่ฝันว่าจะเจอมาเพีย พ่อลูกอ่อน ต้องวางแผนใหม่ตั้งแต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร ที่พิศคือจากสมัครเป็น บอดีการ์ด แต่ดันได้ตำแหน่งอย่างพี่เลี้ยงเด็กแทน ฮัลโหล ก็ลูกคนเดียวไง ไม่เคยเลี้ยงเด็กเว้ย โตมากับกองทหารมีพี่เลี้ยงเป็นครูฝึกหน้าเหี้ยมสังวัตพันธุ์ ทุกทีที่ทำผิด จะให้ผมเลี้ยงแบบพี่เลี้ยงในค่ายทหารไหมละ

เฮ้อ! แคนนอนวิตพันธุ์ปฏิบัติ ปืดปืด! อย่างนี้หรือ?

ยกมือก่ายหน้าผากเป็นรอบที่สามสิบสี่ พร้อมถอนหายใจอีกยี่สิบหกที ผมไม่ได้นับหรือพูดไปนั่นให้มันดูเวอร์เพื่อจะมีคนสนใจบ้าง คนเดียวที่อยาก จะปรึกษามากที่สุดคือโทมัสมายแตตดี เขาเป็นคนที่หาทางออกได้เก่งและพูด ให้กำลังใจได้ดีเยี่ยมกว่าโอลิเวียมายมัม ที่ค่อนข้างเป็นคนตรงๆ และขวานผ่าซาก สุดๆ ไอ้นิสัยนี้ของแม่นี้แหละที่ผมได้มาเต็มๆ ว่าแล้วก็ต่อสายถึงคุณโทมัส เลยละกัน

(จะมาขอคำปรึกษาอะไรอีกละเจ้าลูกตัวตี)

เพียงปลายสายรับ เจ้าตัวก็สามารถล่วงรู้ได้ถึงสิ่งที่ลูกชายปรารถนา
“แห่ม รู้ใจลูกชายเหลือเกินคุณโทมัส”

(นอกจากจะขอคำปรึกษา คุณทีโอดังจะไม่มีวันโทร.หาพ่อหรอก)

“ก็จะมาขอคำปรึกษาจริงๆ นั่นแหละคุณโทมัส อยากจะรู้ว่าคุณโทมัส
เลี้ยงลูกยังไงให้โตมาหล่อและเก่งแบบนี้” ผมได้ยินเสียงถอนหายใจพอดังชัดเจน

(ลูกจำไม่ได้หรือทีโอดู โลกโดนครูฝึกจ้อหั่นกับครูฝึกแมรีเลี้ยงมายังไง
หรือจะลองกลับมาย้อนความหลังที่ฐานพ่อดีล่ะ?)

“ไม่ๆ ไม่เอาแล้ว ผมแค่อยากจะมีวิธีเลี้ยงเด็กแบบที่พ่อเลี้ยงผมนะ
พอดังงานที่ผมทำครั้งนี้มันผิดแผน จากตอนแรกที่ต้องแฝงตัวไปเป็นบอดีการ์ด
บู่ล้างผลาญ แต่ผมกลับต้องมานั่งเลี้ยงเด็กให้เขาแทนเพื่อจะได้แฝงตัวไป
สืบข้อมูลได้ เฮ้อ”

(เอาน่า ถือว่าเป็นการฝึกอีกอย่างหนึ่ง ก็เหมือนตอนเลี้ยงโอดูไป พ่อว่า
มันก็น่าจะคล้ายๆ กัน)

“นั่นมันหมานะพ่อ ไม่ใช่ลูกคน เลี้ยงเหมือนกันไม่ได้ ผมคิดถูกคิดผิด
เนี่ยทีโอดู”

(หยอกน้า ลูกก็คิดแบบนี้สิทีโอดู สมมุติว่าพ่อกับแม่มีน้องชายให้ลูก
คนหนึ่ง ลูกจะเลี้ยงน้องแทนพ่อกับแม่ยังไง ลองนึกว่าตัวเองมีหน้าที่เป็นที่ต้อง
ปกป้องดูแลน้อง พ่อว่าลูกทำได้อยู่แล้ว สู้ๆ เขาละ แต่ตอนนี้พ่อต้องออกไป
ทำงานแล้ว แม่เขาอยากฝากความคิดถึงด้วย ‘ทีโอดู เป็นไงบ้าง กินข้าวเยอะๆ
นะ บินกลับมาหาพ่อแม่บ้าง คิดถึง แม่ออกไปทำงานก่อนน้า แล้วว่างๆ จะโทร.
ไปหา รักลูกนะ’)

นั่นแหละครับพ่อกับแม่ของผม พ่ออ่อนน้อม แม่ตรงๆ พวกเขาถึงอยู่
ด้วยกันได้ คำปรึกษามันก็มีสาระอยู่บ้าง ถึงแม่ตั้งแต่ต้นจนจบจะมีแต่น้ำล้นๆ
เลี้ยงเด็กแบบสมมุติว่าผมมีน้องชายจั้นหรือ ผมจะดูแลเขายังไง

อืม...ไม่รู้เว้ย นอนดีกว่าค่อยว่ากันอีกที

“ทีโอดู~ กลับมาแล้ว เอนี่ ของที่ฝากซื้อ” ขงเบ้งส่งเสียงลั่นลำทันทีเมื่อ
เปิดประตูห้องเข้ามาได้ สิมบอกไปว่าผมกับขงเบ้งเราเป็นรูมเมทกัน หาค่าเช่า

ห้องกันอยู่มันประหยัดดี แต่บางเวลามันก็ไปนอนห้องพักที่ทำงาน

“ใจมาก มึงรู้ปะกูไปเจอเจ้านายใหม่มาละ ปวดหัวฉิบหาย แม่งให้กูเลี้ยงลูกให้”

“ถึงจะให้กูซื้อคู่มือเลี้ยงเด็กมา คนขายถามด้วยลูกก็ขুবแล้วเลยบอกไปยังโสด เมียก็ไม่มีทำอย่างนี้เสียหาย”

“กว่าเขาอาจจะทักเพราะหน้ามึงแก่ด้วย”

“เพื่อนชั่ว”

เอาสิ! คู่มือพร้อมแล้ว เข้ามาได้เลยเด็กๆ พี่ทีโอจะดูแลเป็นอย่างดีไว้ใจพี่ได้ นั่นเป็นคำพูดก่อนที่ผมจะอ่านหนังสือคู่มือ ตัดภาพมาอีกทีตอนตีห้ากว่ากับการสะสมสละตื่นขึ้นมา หนังสือเปิดอ่านไปเพียงหน้าเดียวเท่านั้น ผมก็เกิดอาการวูบหลับคาหมอน อีกไม่กี่ชั่วโมงก็ได้ลงภาคสนาม ความรู้ก็ไม่มี เจ้านายก็ยากจะเดาใจ ทีโอเอ๊ย งานนี้ละเอียดแน่นอน เสียชื่อเสียง และเมื่อผมเริ่มเปิดอ่านหนังสืออีกครั้งผลก็ไม่ต่างจากเดิม เปลี่ยนจากหนึ่งหน้าเป็นหนึ่งหน้าครึ่ง...

ตุ๊ดตุ๊ดตุ๊ด! ตุ๊ด! ตุ๊ดตุ๊ดตุ๊ด! ตุ๊ด!

นาฬิกาปลุกเวร คนจะหลับจะนอนใครมันมาตึงวะ แล้วผมก็นอนหลับต่อสบายสบายเหมือนเป็นวันพักผ่อน หลับไปอีกสักพักก็เจอแรงตบมหาภาพจากเพื่อนร่วมห้อง พ่วงด้วยแรงถีบจนตกเตียงนอน ผมล้มตาดูพื้นมองมันด้วยความหงุดหงิด ขงเบ้งผู้เป็นตัวการทำลายความสุขในวันหยุด เจ้าตัวทำหน้าที่กวนยกมือขึ้นมาชี้ที่นาฬิกา ก่อนจะเอ่ยคำที่ทำให้ผมตื่นเต็มที่ชนิดว่าไม่ต้องฟังกาแพ

“เจ็ดโมงสิบเอ็ดนาที จะไปทำงานวันแรกสายแล้วนะทีโอ”

“ฉิบ! ทำไม่ปลุกกูให้เร็วกว่านี้วะ” รีบลุกพรืดพรวดเหวี่ยงเสื่อนอนกางเกงนอนออกไปคนละทาง น้ำท่าอะไรไม่ต้องอาบแล้ว คนเรากล้าใจสะอืดต่อให้นอนตื่นมาไม่ต้องอาบน้ำก็ได้

“อย่าลืมนใส่กางเกงในไปทำงานด้วยนะ”

ขงเบ้งไม่วายตะโกนไล่หลัง ใครมันจะลืมนใส่กางเกงใน แต่จะว่าไปผมใส่มาหรือเปล่าวะ บางทีการที่เรารีบมากไปเราอาจจะลืมนใส่มันจริงๆ ก็ได้ครับ จับคู่สักหน่อยเป็นการเซฟตัวเองไปในตัว ผมรีบลงจากห้องตรงมายังบริษัททันที

ตีที่ยังมาทันไม่สายไม่เลททำเวลาพอดีเป๊ะ ประจวบเหมาะเท่ากับที่รถคุณชายเสด็จมาพอดี วันนี้เขามาในลुकนักรธุรกิจสุดขริ่ม เนกโทสี่สวยเซด้วย วันนี้จะพาสองเด็กน้อยมาให้ผมเลี้ยงหรือเปล่า หรือว่าจะให้อยู่กับแม่

แอนแอน! เด็กน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มเดินลงมาพร้อมกันถึงสองคน ย้าว่าเดินลงมา ไม่ใช่จูจอีกคนแล้วอ้อมอีกคน

บอกได้คำเดียวว่าเซอร์ไพรส์ เด็กแฝดสองคนในชุดเหมือนกันกำลังเดินจับมือผู้เป็นพ่อตรงมายังผม เห็นขริ่มๆ นึกว่าจะซาเย็น เอ๊ย! เย็นซา กิจกรรมบนเตียงเก่งไช่ข้อยนะ เมื่อวานมีแคนนอนกับบิวเรต วันนี้เด็กแฝดสองคนรวมกันเป็นสี่ คุณพ่อลูกสี่ที่ขยันสลับพาลูกมาบริษัท ดูจากใบหน้าของเด็กๆ แล้วคาดว่าน่าจะแสบพอตัว ผมว่าเด็กๆ ไม่ค่อยเหมือนพ่อสักเท่าไรคงจะเหมือนแม่มั้ง อันนี้ไม่รู้เพราะไม่เคยเห็นภรรยาคุณชายเขาสักที

เด็กชายคนแรกวิ่งเกาะหับเข้าที่ขาผมทันที อยาจะพุดกับหนูน้อยเหลือเกินว่า หนูจะวิ่งมาเกาะขาคนแปลกหน้าอย่างนี้ไม่ได้นะครับ ถ้าเจอบคนไม่ดีแล้วโดนจับขึ้นรถตู้ไปขายจะแย่นะ เด็กแฝดอีกคนมีท่าทีเก๋ๆ กังๆ หลบอยู่หลังโจโจ ผมอ้อมเด็กผู้ชายที่เกาะขาขึ้นมากำลังจะอ้าปากเอ่ยถามชื่อ มือคู่น้อยก็จับเข้าที่หน้าแล้วโน้มเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว

ผมโดนปากเล็กๆ นั้นจูบเข้าให้ ตายแล้ววว เด็กแก่แดดจูบเขาแบบนี้ไม่ได้นะ เขาเงิน

อู๋! ไม่ใช่ละ น้องเป็นเด็กน่ารักนะ แต่มาเสียดตรงจูบผมเนี่ยแหละ ดิดลบลิสไปเลยไม่น่ารักละ

“จอมพลครับ ลูกจูบหน้าเขาแบบนี้ไม่ได้นะครับ” ผู้เป็นพ่อพุดสั่งสอนลูก แต่ก็แอบยิ้มมุมปากคืออะไร?

“เหมือนหม่าม้า จอมศึกดูๆ เหมือนหม่าม้า” เด็กน้อยจอมพลพยายามเรียกแฝดอีกคนให้มองหน้าผม เพียงแรกพบสบตาผมก็รู้สึกรักเด็กน้อยเข้าซะแล้ว เจ้าตัวดูเป็นเด็กขี้อายได้แต่แฝงใบหน้าน่ารักๆ แดงๆ ไว้หลังขาพ่อ

“มาหาน้ำสิ น้ำไม่ตุ่หอรอก หนูชื่ออะไรเอ่ย?” ผมนั่งลงขยงๆ ปล่อยให้จอมพลลงกับพื้นทำความรู้จักกับเด็กชายขี้อาย

“ชะ ชื่อจอมศึกชะ”

“ไปอยู่กับน้ำทิโอได้มั๊ยจอมศึก เดี่ยวพ่อต้องเข้าประชุม”

“ไม่เอา หม่าม้าบอกว่าห้ามไปกับคนแปลกหน้า จอมศึกกลัว น้ำเขาหน้าดู...”

ถึงกับพูดไม่ออกเลย หน้าอย่างผมเนี่ยนะดู ถ้าให้ลงแข่งมิสทิฟฟานี่ ผมว่าผมก็ชนะนะเว้ย คุณชายเริ่มทำหน้าที่พ่อที่ดีโดยการกล่อมลูกให้อยู่กับผมด้วยวาจาอ่อนโยน...มั้ง?

“น้ำเขาเป็นพี่เลี้ยงลูกนะจอมพล การที่ลูกฟังสิ่งที่แม่สอนนะดี แต่พ่อไม่สามารถพาลูกเข้าไปประชุมด้วยได้นะ”

“จันจอมศึกจะอยู่กับอาพุม อาพุมอยู่ในไหนชะ”

“อาพุมไม่ว่างครับ เนี่ยพี่จอมพลยังไม่เห็นกลัวเลย ลูกจะกลัวอะไรครับ จอมศึกตอบพ่อโฉลิ” พ่อพ่อตั้งแง่ปืบ ลูกก็เริ่มเบะปากปุบ

“ก็จอมศึกกลัวนี่ ไม่เอา ไม่อยากอยู่แล้วจะกลับบ้าน ฮือออออ”

แล้วเด็กชายจอมศึกก็เริ่มร้องไห้เสียงดังลั่นอยู่หน้าบริษัท พอเห็นอย่างนี้แล้วก็อยากจะรู้ว่าคนพ่อจะปลอบลูกยังไงให้หยุดร้อง สายตาร้ายจับจ้องมายังผมที่นั่งยองๆ กอดจอมพลผู้เป็นพี่อยู่ มันต้องไขว่คว้า มองมาแบบนี้ อดสงสัยว่าพ่อตีเป๊ะ มองซ้ายมองขวาก็ไม่มีใคร ผมสินะที่ต้องเป็นคนกล่อมเด็กน้อยให้ยอมอยู่ด้วย เอาให้พอ เอาให้คำว่าตำราจหายไปจากชีวิตผมเลย ปั่นปี้ไปกับดวงร้ายๆ แบบนี้

มิวสิคขึ้น เชิญคุณลงทัณฑ์บัญชา จนสมอรุราจนสาแก่ใจ เอ้อ

ลอบกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ เหยิบเข้าไปใกล้เด็กชายมากขึ้น มือก็เอื้อมไปคว้าเอาเจ้าตัวตึงเข้ามากอด เหมือนเลี้ยงน้องชาย...เลี้ยงน้องชายนะทีโอ เหมือนเป็นการตอบสนองอัตโนมัติของร่างกาย มือลูบหลังเล็กเพื่อปลอบประโลมก่อนจะใช้หัวแม่มือค่อยๆ เกลี่ยหยาดน้ำตาใส่ออกจากแก้มของเด็กน้อย ใบหน้าจอมศึกแดงก่ำจากการร้องไห้ สูดน้ำมูกพืดพืด จอมพลที่เป็นพี่พ่อก็เห็นแบบนี้ก็เดินเข้าไปปลอบน้องเช่นกัน

โง่โง่มองเหตุการณ์อยู่เฉยๆ ปล่อยให้ผมทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็กอย่างเต็มที่

แม้จอมศึกบอกว่ากลัวผม แต่ตอนที่ผมสัมผัสเจ้าตัวก็ไม่ได้มีที่ท่าหวาดระแวง หรือวิ่งหนีแต่อย่างใด ยิ่งพอกอดปलอบ เด็กน้อยก็โผล่เข้าหาแล้วใช้แขนเล็กๆ นั้นกอดตอผมกลับมาเช่นกัน บางทีจอมศึกคงไม่รู้วิธีเข้าหาคนเลยกลัว อันนี้ก็ไม่ใช่แปลกเพราะเขายังเด็กและคุณแม่ก็สอนมาดี น่าภูมิใจแทนสามีอย่างใจเฝื่อนที่มีแม่ของลูกที่แสนดี

“อยู่กับน้ำทีโอนะครับ เดี่ยวจะตามใจทุกอย่างเลย เพราะคุณพ่อหนู ต้องไปทำงาน ไม่นั่นเดี๋ยวคุณพ่อกลับไปฟ้องคุณแม่ว่าจอมศึกดื้อนะ”

“ไม่ๆ จอมศึกไม่ได้ดื้อ ฮือออออ”

“ไม่ต้องนั้นก็หยุดร้องนะครับคนเก่ง เราไปหาขนมกินกันดีกว่า ว่าแต่พวกหนูกินข้าวกันมาหรือยังเอ่ย?”

“ค่าข้าวค่าขนมออกเองนะ ไม่รวมอยู่ในรายจ่าย หรือว่าจะให้หักออกจากเงินเดือนดี”

จู่ๆ คุณชายก็โผล่ขึ้นมาทำเอาผมเหวอกับคำพูดของเจ้าตัว เวิร์กรรมของผมนะจริงๆ มาเลี้ยงลูกเขาแต่ต้องออกตั้งค้ค่าขนมให้ แถมหักออกจากเงินเดือนด้วยนะ คุณครบนี่ลูกคุณใจจำไม่ได้เหอ จอมพลจอมศึกเองครับพ่อ! เฮ้อ ปวดหัวกับความคิดที่แจจจริงๆ รวยล้นฟ้าแต่หักค่าขนมลูกจากเงินเดือนที่เลี้ยงเด็กผมก็ต้องกินต้องใช้เหมือนกันนะเว้ย

เดี๋ยวๆ ตั้งสติ ทีโอ เรามาแบ่งตัวทำงาน ไม่ได้ทำงานจริง ไม่ต้องไปสนเงินเดือนมันสิ ไม่เกี่ยวกัน

เอางั้นก็ได้ จะหักก็หักเลย ผมไม่ได้พึ่งเงินเดือนจากคุณอยู่แล้ว พอคิดได้แบบนี้ก็พยักหน้าตกลงไป มันอาจจะเป็นตัวช่วยทำให้ผมสามารถเข้าใกล้เขามากขึ้นก็ได้ ถ้าผมทำตามอย่างว่าง่าย เมื่อล่อด้วยขนมที่เด็กชอบแล้วจะเหลืออะไร เด็กน้อยทั้งสองก็ยอมอยู่กับผมแต่โดยดี

แต่ความวุ่นวายมันจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ต่างหากเมื่อเด็กน้อยสองคนซึ่งอยู่ในการควบคุมของพ่อ ไม่ได้อยู่ในความควบคุมต่อไป เด็กน้อยที่คิดว่าคงจะไม่ดีต่อเท่าไรกลับไม่เป็นอย่างที่ผมคิด จอมพลที่ผมคิดว่าเป็นพี่ชายที่น่ารักนั้นกลับแฝงฤทธิ์เดชแบบเต็มแม่็ก เหตุการณ์ต่อไปเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ไม่

ได้ใช้ตัวละครแสดงแทนแต่อย่างไร

ณ ห้องประธานบริษัท

“น้ำทีโอๆ” จอมพลเรียกพร้อมกับกระโดดโลดเต้นไปมาบนโซฟาตัวหุ
อย่างไม่กลัวตก

“จอมพลอย่ากระโดด เดี่ยวตกลงมาเจ็บ”

“ตกลงมาเจ็บนะ” คนน่องก็พยายามห้ามพี่ แต่ไอ้คนที่หนีไปนั่งอยู่
ข้างๆ พี่ที่กระโดดมันปลอดภัยเหรอลูก

“เดี๋ยวคุณพอกกลับมาตีเอานะ น้ำไม่ช่วยด้วย”

“เฮ้ย โดดๆ จอมศึกโดดกัน”

“ไม่เอา ไม่อยากเจ็บ เดี่ยวกลับบ้านแล้วหามาตี”

คนน่องยังห่วงความปลอดภัยไม่ยอมกระโดด แต่ไอ้คนที่หนีหรือจะให้
น้องพลาดเรื่องสนุกๆ จับแขนน้องแล้วกระโดดขึ้นลงพร้อมกันบนโซฟา โอ๊ย!
จอมพลอย่าทำให้น้ำโดนตุตามจะได้ไหม เนี่ยกลับบ้านไปอ้อนพ่อว่าอยากได้
แถมโพลี้นจะได้ไม่ลำบากมากกระโดดบนโซฟา

ระหว่างที่กำลังพยายามจัดการกับสองแสบอยู่นั่นเอง คุณพุมหรือ
บอดีการ์ดมือขวาของคุณชายก็เข้ามาพอดี เจ้าตัวทำสีหน้าไม่ได้ต่างไปจาก
เจ้านายเลย ดวงตาคู่นั้นหรือตุ่มมองไปทางเด็กน้อยทั้งสอง นั่นทำให้การกระทำ
ทั้งหมดหยุดลงแล้วทั้งคู่ก็กลับมานั่งสงบเงียบ อย่างกับไม่เคยเกิดอะไรขึ้น
ถ้ารู้อย่างนี้ทำหน้าที่ตั้งแต่แรกก็คงจบ

“ดูเหมือนจะควบคุมไม่ได้”

นั่นๆ ตึกอะโรบนกระดาศ มีตรวจความประพฤติด้วย

“อาพุม จอมศึกไม่ได้ทำนะ”

“จอมพลก็เปล่า น้ำทีโอบอกว่าสนุกๆ จอมพลเลยทำตาม”

“ไม่ใช่หะครับ” นั่นไงกว่าละ โยนความผิดกันต้อๆ เด็กทำอะไรก็ไม่ผิด

ไซลี

“จอมพล โยนความผิดให้น้ำทีโอไม่ได้หะครับ อาอยู่กับจอมมาตั้งนาน
ทำไมอาจะไม่รู้”

“...” ปาดน้ำตาให้กับความฉลาดของคุณพุ่ม ปรบมือ! นึกว่าจะ คล้อยตามเด็ก

“นั่งดีๆ ครับ คุณพ่อให้เอาของเล่นมาให้ เล่นกันอย่าให้เปื้อนเสื้อผ้า นะครับ ไม่งั้นจะโดนคุณแม่ดุเอา ผมขอตัวก่อน”

ของเล่นที่ว่าคือจานระบายสีครับ ใครมันบ้าเอาของเล่นแบบนี้มาให้ ลูกเล่นข้างนอกกัน ผมคนหนึ่งละถ้ามีลูกจะไม่ให้แก่เล่นระบายสีข้างนอก พู่กัน พร้อม สีพร้อม กระดาษพร้อม แต่เด็กทั้งสองไม่ระบายบนกระดาษ และพยายาม มาสร้างงานศิลปะบนใบหน้าผมแทนนี่สิ

เด็กๆ น้ำไม่ใช่กระดาษระบายสี หนูจะมาทำแบบนี้กับน้ำไม่ได้

ด้วยจรรยาบรรณที่เลี้ยงแล้วจะให้ไปขัดใจลูกเจ้านายมันคงจะทำได้ จริงไหม ได้แต่ขอความกรุณาจากเด็กแฝดทั้งสอง พู่กันอันแรกจิมมี่แดงป้าย วนลงบนแก้ม ตามมาด้วยพู่กันอีกอันป้ายซีตๆ บนแก้มอีกข้าง เป็นแฝดกัน ก็วาดให้มันไปในแนวทางเดียวกันหน่อยสิ ตอนไปล้างหน้าข้างนอกน้ำจะได้ ไม่อายนคนเขามา

“น้ำที่โอ สวยเหมือนหม่าม้าเลย”

“เหมือนคุณแม่เราเธอ น้ำเป็นผู้ชายนะ”

“หม่าม้าก็เป็นผู้ชาย”

“...” โอ้มายก๊อต! แม่เป็นผู้ชาย แสดงว่าคุณชายแกก็ชอบประตูล้าง สีนะ แล้วนี่รับเด็กมาเลี้ยงก็คนกันเนี่ย สงสัยเป็นคนที่รักเด็กน่าดู

“หม่าม้าสวยกว่า” จอมศึกไม่ยอมให้พี่ชายเอ่ยชมผมว่าสวยกว่าคน เป็นแม่

หลังจากนั้นทั้งสองก็เริ่มตีกันวุ่นวายป้ายสีกันไปมา ผมที่พยายามห้าม ก็พลอยโดนสีที่ทั้งสองคนสะบัดปลายพู่กันใส่กัน ผมไม่อาจทำให้เด็กแฝดสองคน ไร้สีบนร่างกายได้ มันวุ่นวายไปหมดแล้ว อยู่นิ่งๆ แบบแคนนอนได้ไหม หรือว่า จะนอนนิ่งๆ แบบบิวเรตก็ได้ ยังดีที่เขาไม่มีลูกชายอีกคนให้ผมเลี้ยง

“ทำอะไรกัน” ผ่าม! เจ้านายมาแล้วขอรับ เตรียมรับคำดูได้

“ระบายสีอะ”

“รู้ครับ แต่ทำไมและแบบนั้น? พ่อไม่ได้บอกให้อาพุมเตือนว่าเล่นระวังๆ เหรอ?”

“...” เด็กน้อยหน้าเงื่อนงำที่ เตรียมเบะปากร้อง

“ผมเป็นคนให้เด็กเล่นเองครับ ต้องขอโทษจริงๆ”

“พาเด็กๆ เล่นกันละเทะ ตัวเองก็ไม่ต่างกัน ตกลงผมให้คุณมาดูแลเด็ก หรือว่าให้เด็กมาดูแลคุณกันแน่?”

“...” เงื่อนตามสองแฝดไปติดๆ

“พุม มาพาจอมพลกับจอมศึกไปล้างตัว”

“ครับ”

บรรยากาศตึงเครียดยิ่งกว่าเดิมไปอีก ผ่านเหตุการณ์ตึงเครียดมาอีกหลายครั้ง แต่ดูเหมือนว่าครั้งนี้คนตรงหน้าจะทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกพ่อดู ได้แต่นั่งก้มหน้าดูอยู่บนโซฟาเตรียมรับคำว่าจากเจ้านาย แต่รออยู่นานสองนาน เขาก็ยังไม่ได้พูดอะไรออกมา อดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมามอง เขายังคงไม่ได้ไปไหนยืนกอดอกอยู่ข้างหน้า

จะดำก็ดำสิ มายืนจ้องด้วยสายตาแบบนั้นมันกดดันชิบเป๋ง เหนื่อกี้เริ่มชิมไหลหยดลงมา ทั้งที่ในห้องเปิดแอร์เย็นแท้ๆ ถ้ายกมือขึ้นเช็ดก็กลัวจะเสียมารยาท มือหนาเอี่ยมหีบสิ่งของบางอย่างในกระเป๋าเสื้อ ยกมันขึ้นมาซับลงบนใบหน้าของผม มันเป็นผ้าเช็ดหน้าลายเรียบๆ สีขาว

“เดี๋ยวมันก็เปื้อนสีหรือคุณ เอาออกไปเถอะ” ผมจับมือห้ามไม่ให้โจโฉใช้มันเช็ดหน้าเพราะมีสีที่ติดอยู่

“นิ่งๆ เอะน่า มันไหลเข้าตาจะสบเอา”

“ไม่เป็นไรคุณ เดี่ยวผมไปล้างมันออกเอง”

“บอกให้นิ่งๆ”

มือหนาถือโอกาสสั่ง จับผมอยู่นิ่งเช็ดเอาคราบสีออกจากใบหน้า มันเป็นความรู้สึกแปลกๆ ที่จู่ๆ ก็โดนผู้ชายเช็ดหน้าให้ ยิ่งมองใบหน้าเจ้าตัวด้วยแล้ว มันก็ยิ่งทำให้ผมคิดว่าเขามีใบหน้าที่สวยงามจริงๆ จมูกเป็นสันโค้งชัดเจน คิ้วดกดำ ดวงตาคมที่สามารถสะกดให้ทุกคนหยุดนิ่งตามคำสั่ง

แต่แล้วคำที่ได้ก็แผดสองคนเคยกล่าวก็ผุดขึ้น ‘หม่ามี้ก็เป็นผู้ชาย’
อืม...ผมคงต้องระวังตัวหน่อย

“มองอะไร?”

เฮือก! ผมสะดุ้งหลุดออกจากภวังค์กลับมามองคนตรงหน้า

“เปล่าครับ”

“คงไม่ได้แอบเพื่อฝันถึงใบหน้าผมหรอกนะ”

“...” หลงตัวเองไปอีก ใครเขาจะไปหลงคุณชายกันครับ ไม่มีทาง!

“ไปล้างหน้าได้ละ ผมไม่อยากให้ใครมาเห็นว่าบริษัทผมรับเด็กเข้ามา
ทำงาน”

“ครับ จะรีบไปล้างเดี๋ยวนี้ละครับ”

ระหว่างทางไปห้องน้ำผมก็บังเอิญเดินสวนกับผู้ชายคนหนึ่ง เขา
ค่อนข้างเป็นผู้ชายที่หน้าสวยจนผมเองเผลอมองตาม ด้วยรูปร่างที่บอบบางยิ่ง
ทำให้เจ้าตัวคุณมีเสน่ห์ดึงดูดเข้าไปใหญ่ แต่สิ่งที่แปลกไปกว่านั้นคือการที่เด็กแผด
ทั้งสองวิ่งออกมาเกาะขาผู้ชายคนนั้นพอดี แถมยัง...

“หม่ามี้ หม่ามี้”

OMG! นั่นภรรยาของโจโฉ หน้าสวยฉิบหาย มิน่าล่ะถึงได้เป็นสามี
ภรรยากันได้

ผมผลจากความตกใจนั้นเข้าห้องน้ำไปล้างหน้าล้างตาก่อนค่อยกลับ
เข้าไปหาเจ้านาย ช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ที่ผมเข้าห้องน้ำแล้วกลับมา ก็เจอภาพสวิต
ระหว่างสองสามีภรรยาในห้องทำงาน แหมๆ อยากจะร้องแหมไปให้ถึงดาว
อังคารกับความหวาน

“ผมมารับจอมพลกับจอมศึกกลับบ้าน ขอคุณที่ดูแลสองแสบให้ล่ะ”

“ไม่เป็นไร รีบพากลับไปนอนเถอะ ป่วนมาทั้งวัน”

“ครับ”

เหมือนความรัก ความรักระหว่างผู้ชายมันก็ได้ต่างจากความรักของ
ผู้หญิงเลยสักนิด และดูจะน่าอิจฉากว่าด้วยซ้ำ นอกจากชีวิตผมจะรักพ่อรักแม่
แล้วก็มีแต่รักหม่าอย่างโอหู่ ยืนมองเหตุการณ์อยู่สักพักคุณภรรยาก็จูงสองแฝด

มาหยุดอยู่ตรงหน้า

“จอมพล จอมศึก ขอบคุณน้ำเร็ว เขาคุณแลพวกหนูนะ”

“ขอบคุณครับน้ำทีโอ / ขอบคุณฮะน้ำทีโอ”

“ครับๆ ไว้วันหลังมาเล่นกับน้ำอีกนะ ว่าแต่แคนนอนกับบิวเรตใครดูแล
เธอครับ” กัดฟันพูด วันหลังอย่ามาอีกนะ

“อ้อ แคนนอนกับบิวเรตเป็นลูกของภรรยาอีกคนนะครับ”

“...” พืดไปอีก มีภรรยาสองคน

“วันหน้าคุณคงได้เห็นเขา เป็นภรรยาหลวงที่สวยงามด้วยละ
งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ คนขับรถรอนานแล้ว”

“ครับ”

แล้วคุณภรรยาคนที่สองกับลูกน้อยฝาแฝดก็เดินออกจากห้องไปด้วย
ใบหน้ายิ้มแย้ม หันกลับมาในห้องเจ้านายผู้มากเมียมากลูกกำลังนั่งไขว่ห้างอยู่
บนเก้าอี้ สีหน้าคุณมีอกภูมิใจในตัวภรรยาซะเหลือเกิน ผมนั่งลงบนเก้าอี้
ตรงหน้าโต๊ะเพื่อจะถามว่าต้องทำอะไรต่อ เพราะตัวเองมีหน้าที่พี่เลี้ยงเด็ก
แต่ถ้าไม่มีเด็กให้เลี้ยงแล้วก็ว่างสุดๆ อีกอย่างผมต้องพยายามตีสนิทเพื่อให้
เจ้าตัวไวใจอีก

“ให้ผมทำอะไรต่อดีครับ เด็กๆ กลับบ้านไปหมดแล้ว”

“อยากทำอะไรละ งานเอกสารหรือว่างานคอมพิวเตอร์ดี”

“อะไรก็ได้ครับ”

“ขยันทำงานดีผมชอบ แต่วันนี้ไม่มีอะไรละ กลับบ้านไปพักผ่อนได้”

อ้าวฮัย! ไม่เหมือนที่คิดไว้หน้าหว่า ได้แต่มองโจโฉด้วยความสงสัย ให้ผม
กลับบ้านจริงดี แล้วสิ่งที่ได้กลับมาคือการพยักหน้าสองทีแล้วหมุนตัวไปอ่าน
เอกสารอีกทาง ทีแรกทำท่าเหมือนจะให้ทำงาน ความหวังเราก็มีขึ้นมาหน่อย
แล้วก็ดับหัวด้วยการบอกว่ากลับบ้านไปพักผ่อนซะ

เส้นทางการแฉ่งตัวยังอีกยาวไกล ถ้าหากผมยังไม่สามารถทำให้เขาไว้ใจ
หรือเชื่อใจได้ คงได้แต่ทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็ก แล้วถ้ายังเป็นแบบนี้เห็นทีงาน
ได้ล้มไม่เป็นท่าแน่ๆ อืมมม...โจโฉชอบผู้ชายงั้นเธอ ถ้าสมมุติผมยั่วเขา มันจะ

เลื่อนชั้นจากพี่เลี้ยงเด็กแล้วกลายเป็นกิ๊กได้ไหม? ผมว่ามันก็เป็นความคิดที่ไม่เลวนะ เป็นการตบหลังเขาเพื่อสืบข้อมูลอีกทีด้วย แต่ว่าการยั่วผู้ชายด้วยกันมันทำยังไงวะ...

